

Formand: - Der skal være grænser for, hvor ringe mennesker med handicap må behandles

Handicapområdet

Af Martin Wolffbrandt,
Formand for Handicaprådet i
Allerød, formand for Danske
Handicaporganisationer i Allerød
og næstformand i
Patientforeningen (ordfører på
handicapområdet)

Regeringsgrundlaget rummer flere positive ambitioner for handicapområdet. Blandt andet lægges der op til en hjælpemiddelreform, færre unødige genansøgninger og et stærkere fokus på det specialiserede handicapområde. Det fortjener anerkendelse.

Nu skal ambitionerne omsættes til lovgivning – og lovgivningen til en bedre hverdag for mennesker med handicap.

I Danske Handicaporganisationer er vores ambition enkel: Handicap må ikke stå i vejen for et frit og selvstændigt liv. Mennesker med handicap skal have mulighed for at uddanne sig, arbejde, stifte familie, deltage i fritidslivet og være aktive medborgere på lige fod med alle andre. Alligevel oplever mange, at de må bruge måneder eller år på at kæmpe for hjælpemidler, støtteordninger og boligtilpasninger, som burde være en selvfølge. Alt for ofte bliver kampen mod handicap afløst af en kamp mod systemet.

Handicap må ikke afhænge af postnummer
I dag er virkeligheden, at to borgere med samme handicap kan opleve vidt forskellige afgørelser afhængigt af, hvilken kommune de bor i.

Nogle kommuner prioriterer handicapområdet højt

og arbejder konstruktivt sammen med borgerne. Andre kommuner har lange sagsbehandlingstider, mange afslag og et stort fokus på økonomi. Det skaber utryghed og ulighed.

Ingen ville acceptere, at kræftbehandling eller folkeskoleundervisning afhænger af kommunens økonomi. Alligevel accepterer vi i praksis, at mennesker med handicap mødes af meget forskellige vilkår rundt om i landet.

Der bør være en national bund under handicapområdet. Der skal være grænser for, hvor ringe mennesker med handicap må behandles.

Første opfordring: Alle skal kunne leve et liv som andre

Mennesker med handicap skal have mulighed for at leve et liv så tæt på andres som muligt. De skal kunne uddanne sig, arbejde, stifte familie, deltage i fritidslivet og være aktive medborgere.

Handicap må ikke automatisk føre til afhængighed af andre mennesker eller unødvendige begrænsninger.

Når hjælpemidler, støtteordninger og boligtilpasninger fungerer, skaber de frihed. Når de ikke fungerer, skaber de isolation.

Målet må derfor være, at handicapområdet indrettes ud fra borgerens muligheder frem for systemets begrænsninger.

Anden opfordring: Indfør en national hjælpemiddelpakke

I dag bruger mange borgere enorme kræfter på at argu-

- Mennesker med handicap skal have mulighed for at leve et liv så tæt på andres som muligt, skriver Martin Wolffbrandt. Foto: Allan Nørregaard

mentere for hjælpemidler, som burde være ukontroversielle.

Derfor bør regeringen indføre en national hjælpemiddelpakke med hjælpemidler og boligtilpasninger, som kommunerne skal tilbyde, når de faglige kriterier er opfyldt.

En sådan pakke kunne blandt andet omfatte:

- Kørestole og el-kørestole
- Rollatorer, stokke og krykker
- Støttehåndtag og gælderere
- Ramper og automatiske døråbner
- Trappelifte
- Badestole og forhøjede toiletsæder
- Pleje- og elevationssenge
- Kommunikationshjælpemidler
- Synshjælpemidler

- Høretekniske hjælpemidler
- Tale- og læseteknologiske hjælpemidler
- Nødvendige boligændringer
- Hjælpemidler til personlig pleje
- Hjælpemidler til børn med handicap
- Specialindrettede arbejds- og uddannelseshjælpemidler

Listen kan naturligvis justeres og udvikles. Pointen er, at mennesker med handicap ikke skal bruge måneder eller år på at diskutere nødvendigheden af hjælpemidler, som fagfolk allerede ved er afgørende.

Kommunerne skal fortsat kunne foretage en individuel vurdering. Når behovet er dokumenteret, bør borgeren have en reel ret til hjælpe-

midlet. Borgerens energi bør bruges på at leve livet – ikke på at skrive klager.

Tredje opfordring: Indfør bindende tidsfrister

Selv når en borger får medhold, opstår der ofte et nyt problem: ventetiden.

Et hjælpemiddel hjælper ikke meget, hvis det først leveres efter mange måneder.

Forestil dig en borger, der mister sin mobilitet og må vente et halvt år på en kørestol. Eller et barn, der må undvære nødvendige hjælpemidler gennem en stor del af skoleåret. Det er ikke værdigt.

Der bør derfor indføres nationale og bindende tidsfrister for behandling af ansøgninger, afgørelser og levering af hjælpemidler.

Kommunerne skal naturlig-

vis have mulighed for at foretage en grundig faglig vurdering. Til gengæld skal borgerne have sikkerhed for, at sagen bliver behandlet inden for en rimelig tidsramme.

Retssikkerhed handler også om tid.

Nu skal ordene blive til virkelighed

Regeringsgrundlaget viser, at handicapområdet har fået større politisk opmærksomhed. Det er positivt.

Nu skal Folketinget omsætte ambitionerne til lovgivning – og lovgivningen til en bedre hverdag for mennesker med handicap.

Bag hver sag står et menneske. Et barn. En ægtefælle. En studerende. En medarbejder. En pensionist. Mennesker med handicap ønsker ikke særbehandling. De ønsker lige muligheder.

Derfor er min opfordring til ministeren enkel: Omsæt ambitionerne til handling. Skab nationale minimumsstandarder, gennemfør en ambitiøs hjælpemiddelreform og indfør bindende tidsfrister.

Og send et klart signal til kommunerne om, at handicapområdet ikke er et område, hvor man kan spare sig til succes.

Et velfærdssamfund skal måles på, hvordan det behandler de borgere, der har mest brug for fællesskabets støtte. På handicapområdet er der fortsat for mange mennesker, som møder barrierer, ventetider og afslag, der begrænser deres muligheder for at leve et liv som andre.

Et regeringsgrundlag ændrer ikke et menneskes hverdag. Det gør kun politisk handling.